

„Ha, ha, ha!“ se smejeta obá, „poglej jo no učene ženske glavice. Vse, vse, dá vse boljše znava nego ti; le naju vprašaj!“

„Vprašanje je prav lahko in ako dobro ne odgovorita, vaju bo sram,“ nadaljuje dobra Nežika.

„Sram bo le tebe, ko boš videla, da sva učenejša od tebe“, povzameta ponosna terdoglavca.

„Nó, ker sta taka učenjaka, povejta mi hitro, kako pravimo unej ptici, ki tam na unem plotu žvergljaje sedí?“ Pri teh besedah pokaže na veselo ptičico.

Oba molčita.

„Hitro odgovor!“ prosi Nežika.

„Naj Luka prvi svojo misel razodene,“ reče Polde.

„Jaz pa le tebe poslušam,“ zaverne Luka.

„Senica je“, zavpije Luka.

„Kaj šel! Mar ne poznaš vrabca?“ popravi mu Polde in ga skuša s kapo zapoditi.

Nežika se prijazno nasmeje in reče: „Niti eno niti drugo ni, ampak lastovka je. Ali ne vidita njenega repa, ki je škarjem podoben? Ali ne vidita gori v zraku še več drugih lastovk, ki veselo žvergljajo? Ali ne poznata žvergoljenja lastovk? Zdaj morebiti vendar spoznata, da boljše od mene vsega ne vésta; zategadelj pa tudi knjižice z vašim dovoljenjem le moje ostanejo. Ha, ha, ha! kdor se naposled smeje, se najboljšje smeje.“

Lukey in Polde vtihneta. — Mali Jožek si je pa menda tudi svoje mislil.

Lj. T.

S t r e l a.

(Prosto po Kellner-ji.)

Janezkova mati so bili bolni; huda merzlica jih je tresla. Zdravnik jim priporoča hladilnih jedí. Vsled tega se napravi Janezek v gozd, da bi svoje ljubej mamici natergal sladkih jagod. Bilo je vročega poletnega dné. Deček marljivo išče po gozdu in se vselej razveseli, kedar koli se mu iz temnega listja prikaže kaka rudeča jagodica. Solnce zeló pripeka in Janezek se od vročine potí. Toda malo se zmeni zató, marveč skerbno hodi sim ter tje po gozdu in išče rudečih jagod, da bi napravil ljubej mamici veselje. Po dolgem iskanji vendar napolni svojo canjico. Vés vesel pogleduje Janezek na svoj pridobljeni zaklad. Truden se vsede v senco pod košati hrast, da bi se nekoliko odpóčil. Toda trudnost ga premaga in — Janezek zaspí. — Zdaj se pripodé na nebu sivi oblaki, pekoče solnce se skrije in strašen grom začne bučati. Ptički ferfrajo iskaje si lukenj po skalovji. Naenkrat zašumí veter po drevesih in ploha se vlije iz nebá. Gromi in bliska se na vse križe. Janezek se zbudi in strah ga obide, ko vidi kako se je lepo vreme tako naglo spremenilo. Jokaje sedi Janezek pod visokim hrastom. Zdajci se spomni učiteljevih besed: „Otroci ne hoditi ob hudej uri pod vi-

soka drevesa!“ — Urno skoči na noge, vzame canjico in hití izpod hrasta. V tem trenutku se močno zablistne in strašen grom zabučí kmalu po blisku, da se zemlja strese pod dečkovimi nogami. Janezek se nazaj ozré in glej! hrast pod katerem je še malo poprej sladko počival razklala je strela, da so špevte okrog in okrog odletele. Vse je v ognji in dimu! — Ves prestrašen in do kože moker pride Janezek domú. Z velikim strahom so ga mati pričakovali, pa se tudi zeló razveselili, ko so videli, da se pridnemu dečku ni nič žalega zgodilo.

Bolna mati so se okrepčali s sladkimi jagodami in se zahvalili Janezku za storjeno jim dobroto.

IV. Libijanski.

Začarani osel.

(Burka za kratek čas.)

O šolskih počitnicah nekega vročega dné so šli štirje dijaki po deželi. Žeja jih je zeló terpinčila in radi bi šli v gostilnico, pa — v žepu je kača. Belijo si glavo, kako bi si žejo vsaj nekoliko ugasili. To preiščevaje zagledajo poleg ceste otovorjenega osla, ki je travo mulil, a blizo njega v mehkej travi je terdo spal njegov gospodar. Eden prekanjenih dijakov reče svojim tovaršem: „Véste kaj? Tukaj le bomo nekaj vjeli. Le pomagajte mi, da živinče tovara oprostimo. Potem naložite tovor na mé in denite mi tudi uzdo na obraz. Vse to pa delajte lepo tiho in mirno, da gospodarja ne zbudite. Osla potem vzemite in peljite ga v mesto na somenj, tam ga bomo prodali. Tovarši ubogajo in storé, kakor jim prekanjenec pravi.

Ubogi kmetič se zdaj prebudi in kako se prestraši, ko vidi človeka namesto osla. „Za božjo voljo! lepo vas prosim,“ kliče dijak, „izberzdajte me in rešite me težkega bremena. „Šmencajte, kaj pa je to? kaj neki delaš ti tukaj in kje je moje živinče“, vpraša prestrašeni kmet. „Oče, le počasi in ne prestrašite se preveč, kar vam bodem povedal. Vse natanko vam bodem razložil. Glejte, moja nesreča je, da sem sin nekega copernika. Nekega dné sva se z očetom prav hudo sperla in oče me v svojej jezi spremené za dve leti v osla. Ravno danes je ta doba pretekla in poprejšna človeška podoba se mi je zopet povernila.“ — Trapasti kmetič verjame goljufu. Hitro skoči k njemu, reši ga težkega bremena in uzde, ter zagromi nad njim: „Zdaj se mi pa le poberi od tukaj, kajti s coperniki nočem nič opravka imeti.“ Ko je bil dijak težkega bremena prost, pobriše jo hitro za svojimi tovarši in se jim pridruži. — Kaj je pa bilo zdaj okradenemu kmetu storiti? „Drugega osla bo treba kupiti,“ misli si trapec in gré na somenj, kjer jih je bilo dosti na prodaj. Ko jih je mnogo ogledal, zagleda naposled tudi svojega ukradenega osla med njimi. „Oho!“ zavpije trapasti kmet, „kakor vidim, si se pa že zopet sperl s svojim očetom. Zdaj pa le bodi, kjerkoli hočeš, jaz ne maram več za-te.“

Gostač.